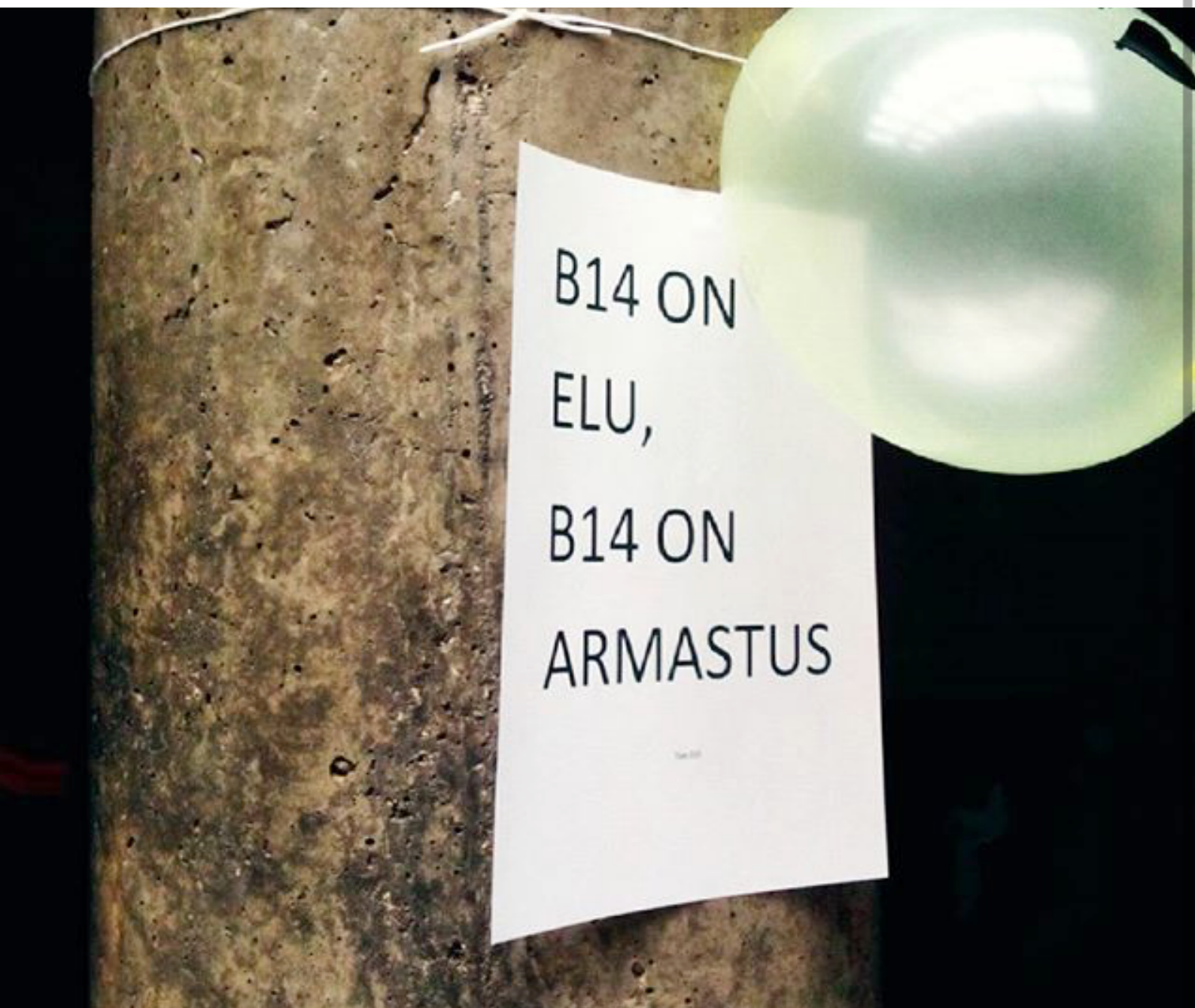

MILANG

Oktober 2015

MÖTTEID VABATAHTLIKEST MÖÖDARÄÄKIJATEST

Saage tuttavaks minu uue pereliikme Nynckega. Päritolu: Belgia, vanus: 18, sugu: naine, emakeel: flaami, meeldib tantsida ja soovib saada lasteaiakasvatajaks. Just nii palju me temast alguses teadsimegi. Vahetusõpilase valimine kui augustikuine ostlemaskäik:

kas Belgia või Saksamaa, 17 või 18. Nii me ta lõpuks välja valisime.

Mäletan, kui oma vanematele vahetuspere ideest rääkisin, ei võtnud nad kohe alguses vedu: „Mis keeles me temaga räägime? Mida ta siin Viljandis teeb? Äkki me ei meeldi talle? Tiina, me oleme liiga vanad!” Teada tõsiasi, et eestlased ei ole muudatustega kaasaminev rahvas - pigem eelistatakse mugavustsooni ja paratamatult jääb tihtipeale otsustajaks rahakott. Ei teagi, kas tein head „müügitööd” või mu vanemad suutsid eestlaslikust rutiiniarmastusest lahti öelda, aga nüüdseks on juba kaks kuud minu vanematel nelja lapse asemel viis.

Ma ei suuda Teile vist iial kirjeldada sära minu vanemate silmis, kui Nyncke eesti keeles rääkida püüab või esimest korda mulgiputru süües head nägu teeb. Ma olen isegi märganud, et mõnel hetkel puudub isa energial piir: „Mõtlesin, et läheks lennukiga Ruhnu! Võiksime ju Nynckega minna?”. Oleksin hea meelega ise see viies laps! Aga ma ei kurda: avasime oma kodu ja südamed täiesti võõrale tüdrukule, vastutasuks saime kamaluga rõõmu ja piiratud energiat. See on pehmelt öeldes lummas. Taban end mõttelt, et inimesed võiksidki nendesamade rõõmu ja uue energia nimel üha rohkem tegutseda. Kerge kokkusattumusena räägib ka tänavuse oktoobri Miilangu persoon Marilind vabatahtlikkusest ning Kristel mõtiskleb koolimaja otstarbekuse üle. Mida rohkem uusi ideid ja tegusid, seda rohkem emotsioone. Neid me ju otsime ja tahame. Aga ega see andmine alati nii lihtne ole. On hetki, mil esineb üsna tobedaid möödarääkimisi. Eriti siis, kui mu umbkeelsed vanemad ja inglise keelt rääkiv Nyncke teineteist mõista püüavad. Siis pean telefoni otsas tõlketöid korda saatma ning seletama, mida kumbki osapool öelda püüab. Miilang püüab ka tõlketöid teha ja meie õpilaste mõtteid edasi anda. Seega minu sellekuine soovitus Teile: rääkige omavahel, ärge hoidke negatiivseid mõtteid enda sees - vahest need ideed ei olegi nii halvad... Püüdke leida uut energiat. Vabatahtlikkus, uus elukorraldus või eksperiment rikastab maailmapilti ja annab uusi kogemusi ja mõtteid, mida teistega jagada. Miks mitte?

PEATOIMETAJA
TIINA TUBLI

„ISTU, VIIS”

kõigile tublidele koolinooretele, kes esimesel perioodil iga päev ja iga tund(!) kohal olid!

„ISTU, KAKS”

Kõigile paharetidele, kes vael vahetunnil söömas käivad või sööklas ummikuid tekitavad!

PEATOIMETAJA

Tiina Tubli

JUHENDAJA

Kristi Luha

Eneli Maranik

KEELE-

TOIMETUS

Liis Marii Valeika

Jürgen Laks

KÜLJENDUS

Kelin Kuznetsova

Nele Marie Tiidelepp

Matthias Tiidelepp

Johanna Reinik

Maria Pärl

TOIMETUS

Kristel Zimmer

Frederik Raud

Robert Varik

Mikko Leo Selg

Lõmaš Kama

Grete Hollas

Eeva Liisa Bender

Ehe Kaldmaa

JOHANNA REINIK (toimetaja) on krussis juustega rõõmasameelne tüdruk, kes ei ütle kunagi ära heast koogist ja kohvist.

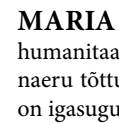
ANNA-KAISA ADMSON (toimetaja) armastab kinos käimist, lõunauinakuid ja vinüülplaate.

EHE KALDMA (toimetaja) on tüdruk, kelle naeru on ilmselt kõik kuulnud. Jumaldab jäätist, maju, kontserte ja head seltskonda. Talvel mängib natuke viiulit ja suvel proovib joonistada.

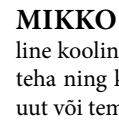
LIIS MARI VAIKKA (toimetaja/keeletoimetaja) on tallinnlane, kes eksis Tartusse ära ja nüüd armastab tudengilinnasüdamest. Mõne arvates liiga reaal, et olla humanitaar, aga ise arvab, et liiga humanitaar, et olla reaal. Skeptiline ja ei kannata klišeisid.

MARIA PÄRLI (toimetaja) on üks rõõmsameelne humanitaar, keda on kerge üles leida pika kasvu ja kõlava naeru tõttu. Tegu on abivalmi neiuga, kelle supervõimeks on igasugustest vaikushetkedest hoidumine.

SAIMI KORTTELAINEN (toimetaja/operaator) on humanitaari südamega, reaali peaga ja muusiku hingega inimeseloom. Hääldeb vahel L-tähte soome aksendiga.

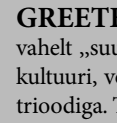
MIKKO LEO SELG (toimetaja/fotograaf) on energiline koolinoor, kes on rõõmus, kui ta saab midagi põnevat teha ning kui tema kirjutised toovad päevavalgele midagi uut või tema fotod kedagi hämmastavad.

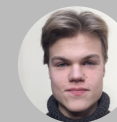
SILVER TAAVET KOLLOM (toimetaja/operaat) on lühike tumedapäine prillidega poiss, kes huvitub filmindusest ning televisioonist. Lisaks sellele on ka väga sõbralik ja abivalmis.

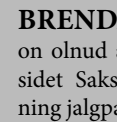
KELIN KUZNETSOVA (küljendaja) on reaalsuuna humanitaarse mõttemaailmaga neiu. Otsib igast halvast olukorrast positiivseid külgi, ega lase pead norgu, kui midagi esimese korraga ei õnnestu

GREETE HOLLAS (toimetaja) on Võrumaa metsade vahelt „suurlinna” ära eksinud tüdruk. Armastab üle kõige kultuuri, võro keelt ja Eestimaad - tegemist on täieliku patrioodiga. Tähtkujult kala ning seetõttu ka üks suur unistaja.

ROBERT VARIK (toimetaja) on see noorhärja, kelle te olete tahtnud kogu aeg rääkida, ent kardate, et ta ei pruugi teid nii kõrgelt näha. Lisaks ilmastiku prognoosimisele meeldib Robertile ka kirjutada.

BRENDA TARN (toimetaja) on tüdruk Viljandist, kes on olnud aastakese tartlane, kuid tunneb erilist hingelist sidet Saksamaaga. Armastab muusikat, metsamarjateed ning jalgpallist tulenevaid emotsioone. Huvitub kirjandusest ning ajaloost.

FREDERIK RAUD (toimetaja) ei eelista teed kohvile, kuid joob hea meelega mõlemat. Ta on väga uudishimulik ja talle meeldib inimesi kuulata, sest on alati uute ideede otsingul.

PÄEV TÄIS TÄNUSÕNU

Reedel, 2.oktoobril

tähistati meie koolis õpetajate päeva. Sellel päeval oli õpilastel võimalus näidata oma tänutunnet meie õpetajaskonna vastu. Tänavune vastutusrikas ülesanne oli kanda 12.b klassil, kes korraldas kogu koolipäeva vältel õpetajatele mõnusaid üllatusi ja tegevusi.

Juba hommikul ootas õpetajaid lauake, mis oli kaetud isevalmistatud küpsistest ja maiustustega. Kõikidel maitsjatel jätkus hõrgutiste kohta vaid kiidusõnu.

Kolmanda vahetunni ajal suunati kõik õpetajad keldrisse, et nad saaksid tööpäeva keskel lärmist puhata. Seal lahutasid meelt Karl Allikvee oma viiuliladega ning Rasmus Rääk luulega.

Päeva naelaks oli aktus, kus pidas kõne direktor; õpilased andsid õpetajatele üle pisikesed meened ning toimus suurejooneline mälumäng „HTG Rooside Sõda”. Direktor kuulutas välja ka traditsiooniks saanud aasta tegijad. Tänavu pälvisid selle tunnustuse Kristiina Punga ja Saima Kaarna ning õpilaste hääletuse tulemusena pärjati Aasta Õpetaja tiitliga Marcus Hildebrandt.

Miilangu toimetust tänab omalt poolt 12.b klassi suurepärase korralduse eest ja õpetajaid, kellele poleks päeva ja teadmisi!

TÕEST, TEADMATUSEST JA TSENSUURIST

FREDERIK RAUD

Kui asju kordades üle võlli keerata: KUI VÄHE ME TEAME. Kui palju puhul võime meie, kes me elame vabas demokraatlikus riigis, kindlalt rääkida faktist ja tõest? Teoriseerida võib ju lõputult asjadest, mida me ei tea. G-Manid käivad uksele ja vaigistavad vigase loogika tagajärjel avatud mõttemaailmaga inimesi. Austraalias käib friikide poolt tõestatud ning üldarvamusel salajane sõda tulnukatega ning kuulsuskultuur on loodud meie ajus: meie endi heaks – kõik see tõde on kusagil saadaval, kuid musta markeriga korrigeerituna ja unustatuna, maa alla archiveerituna.

Kui vaadata Hiinasse, muutub tsensuuriküsimus pigem keerulisemaks kui lihtsamaks. Hiina on lihtne võtta kokku kahe tunnusega: made in china ja miljardi inimese riik, kuid põhjalikumalt uurides näeme riigi huvitavaid tahke. Hetkel blokeerivad Facebooki Türgi, Hiina, Iraan, Vietnam, Pakistan, Põhja-Korea ja

Eritrea. Kui vaadata, mis juhtus Araabia kevadel on mõistetav, miks Hiina ja teised välise interneti on blokeerinud. Hiina ei taha oma rahvast vaigistada, kuid nad kardavad teisitimõtlejaid, kes stabiilsust ohustaksid. Kuidas hoida püsivana ühes riigis miljardit inimest? Teatavalt on tsensuur Hiinas kerge viis rahva alla surumiseks, kuid ka seal ei puudu moodsa inimese poolt armastatud sotsiaalmeedia. Facebooki alternatiividena kasutatakse Doubani ja Renreni. Ka Twitterile ja Youtube'ile on seal kloonid. Tsensuur on võim, rahu ajal kõige suurem võim. Ning Hiinas omab võimu tsenseerida ainult keskvalitsus, mis tähendab, et kui mõni väiksema provintsi juht keskvalitsusele ei meeldi, ei võimaldata tal omi vigu tsenseerida. Järgneb rahva pahameel.

"FREEDOM OF THE PRESS IS GUARANTEED ONLY TO THOSE WHO OWN ONE." - A. J. LIEBLING
Press freedom index'i ja Freedom of the Press'i reporti järgi on kõige tsensuurivabam riik maailmas Soome, mis sai Freedom of the Press'ilt 6,38 punkti. Eestit sai 9,28 punktiga, Ühendkuningriike 16,89 punkti ja Hiinat 73,07 punkti. Peaksime õnnelikud olema nii vabas riigis elada. Meil on õigus vabalt rääkida, meil ei ole ära keelatud holokausti eitamine, me võime teha propagandat. Ainult Kaur Kender oli vaja häbipostile panna, sest mõned piirid meil on ning vahepeal, teised kuritarvitavad sõnavabadust, ka meie ei talu õtt, mille kirjutajate seas leidub vaid monstrumeid.

SINU PARIM SÖBER, SINA ISE, MITTE FACEBOOK!

„Palju õnne sünnipäevaks!“ õnnitleb Google mind. Facebook hoiatab, „Sinu sõbral on sünnipäev. Soovi talle õnne!“ Aitäh Google, aitäh Facebook, mida ma teieta teeksin? Masinad hoolivad minust, nad tunnevad mind ja minu käitumist. Nad teavad mind paremini kui mina ise, mu sõbrad, mu perekond. Mis saaks valesti minna? Kas pole täiuslik? Otsides artiklit päevakajalisest teemast pakub Google esimesena just seda uudistesaiti, mis mulle meeldib! „Facebookis on alati nii palju uut, kuidas selle kõigega kursis olla?“ küsin ma. Aga ma ei muretsen, Facebooki sorteerimisalgoritm on siin, et lahendada kõik minu probleemid. Me ühiskond muutub aina sallivamaks ja rahulikumaks. Ma isegi ei pea teadlikult ebameeldivaid inimesi ignoreerima, seda tehakse minu eest. Neid polegi, nad pole mulle tähtsad ja ei puutu minu maailma. Olgu neil oma maailm. Facebook koostab igaühel isikliku maailma inimestest, kellega suhelda, kes on meile sarnased. Me harjume harmooniaga ja meil tekib allergia ebakõla vastu. Ebakõla saab ebaloogiliseks: automaatne maailmapildi mugavustsensuuri.

UUS REAALSUS

Me ei saa tõestada millegi olemasolu. Sellepärast ongi tsensuur nii võimas. Ta eitab midagi, selle taga on autoriteet, mida on raske vaidlustada. Üritage näiteks kirjeldada õuna ilma tema omadusteta.

Kui keegi löikab õuna omaduste ja meie meelte vahel kontakti, lõpeb õun eksisteerimast, sest me ei saa seda tõestada. On vaja kedagi teist, peale meie, kes õuna mäletab. Tõestage, et te pole ainus päriselt mõtlej inimene maailmas, tõestage, et teie parim sõber mõtleb. Tõestage, et maailm ei alanud eile, et universum pole lõputu ja igavene, et ei eksisteeri sadat dimensiooni, et aeg saab käia õigetpidi ja tagurpidi. Tõestage, et te pole halb inimene, tõestage, et te teate, mis on õige, mis on õiged otsused ja mis on tõde. Tõestage, et teie matemaatika õpetaja pole ajarändur John Titon, et füüsikaseadused ei lõpeta homme töötamist. See on kollektiivne arusaam, mis teeb tõde, ning tsensuur tõkestab ideede levimist ja värskendamist. Seega on ühiskonnas ka vandenõuteoorlased kasulikud, sest nad on vastujõud kollektiivsele tõe.

Teadkem oma limiite. Me ei koge reaalsust otseselt vaid läbi meelte. Asjade kõrval, mida me lihtsalt ei tea, tsensuur kahvutub. Toimus tunnistajata mõrv ja süüdlane väärneb selle eest karistust ainult sellepärast, et me arvame faktidele järeldues, et ta seda tegi. Kuid samas võis keha kõrvale jäetud nuga viidata süüdi lavastamisele, mitte algsele arvamusele. Me ei tea kõiki fakte ja peame sellega leppima. Kas anname oma järglastele tõe edasi? Äkki me elame juba vales, ning see on meie tõde. Jätkem meelde, tõde on voolitav. Tõde ei ole tõde.

Tsenseerinud Irving Washington

LAATSARETIST VARJUPAIGAKS

KRISTEL ZIMMER

Käimas on kolmas maailmasõda ning globaliseerivas ühiskonnas on aina rohkem haavatuid. Nende haavatute all mõtlen ma emigrante, koduta inimesi, keda meil on tulevikuperspektiivis vaja tõenäoliselt aidata.

Täpselt sajand tagasi, aastal 1915 kirjutati ajalehes Postimees, et on eraldatud koolimajade ruume laatsareti tarbeks. Käimas oli Esimene maailmasõda ning aina aktiivsemaks muutuval läänereinidel oli palju haavatuid. Mõeldes eelmise sajandi suurtele

sõdadele ning nende ohvritele, tekib paratamatult paralleel praeguse situatsiooniga. On konflikt, ründajad ning ohvrid, kes vajavad abi ning varjupaika. Teise maailmasõja ajal muudeti mitmed Tartu koolid, Tapa algkooli ja gümnaasiumi hoone ning ka Pärnu muusikakooli maja saksalaste sõjahaiglateks. Õppeasutused, kus olid olemas kanalisatsioon, elekter, suured ruumid, loodi kannatajate avitamiskeskusteks. Sellised rajatised olid oma olemuselt väga universaalsed. Kuidas oleks, kui rakedaksime sama meetodit ka tänases päevas?

JA SAAGU VARJUPAIK

Nagu eespool mainitud, on koolimajades nii elekter, kanalisatsioon kui ka piisavalt ruumi, kus magada ning puhata. Veel enam, tänapäeval on enamikes koolides videovalve, turvasüsteem, rääkimata söömisvõimalusest ning esmaabi saamisest. Kuid see pole veel kõik. Õppeasutused asuvad enamasti linna keskusele lähedal, seega on koolis

varju saanud välismaalasel kõik käe-jala juures: linnavalitsus, kus, kui tarvis kontakteeruda ametnikuga; kinod; teatrid ning raamatukogud internetipunktide ja värskete ajalehtedega mis tahes sündmustega kursis olemiseks. Kui põgenikele eraldada, meie kooli näitel, kolmandalt korruselt kas vene keele ruumid või teiselt poolt võõrkeelte klassid, ei oleks ruumikadugi nii suur. Kuidagi tuleb ju teiste abistamiseks ennast ohverda. Paar klassi siia-sinna, saaksime ju hakkama küll!

LEIDES VABANDUSI?

Kuid ega need ohverdused meile liiga kahjulikuks muutu? Kus ometi hakkasime pidama keeletunde? Erandkorras võib ju viia neid läbi aulas, spordisaalis või hoopiski kooli muuseumis! Sellegipoolest lisanduks uustulijate näol koolikeskkonda hulk inimesi (ma pean silmas mõnekümne inimese paigutamist ühte kooli), kes tekitaksid õpilaskonnas suurt ärevust. Vastupidiselt võib terve koolitöös noori, silmitsemas põge-

nikke, pannes neid end ebamugavalt tundma. Häiritud oleksid mõlemad osapooled. Tõsi, kindlasti jääksid ärevuse tõttu tagaplaanile ka muud koolile olulised teemad. Viimaseks probleemiks sellise hulljulge idee puhul oleks finantspool – tõusvad kommunaalkulud nii elektri kui ka vee arvelt, lisaks vajadus tellida kooli toitlustajalt rohkem sööki. See omakorda eeldaks, et koolidele eraldataks rohkem raha, võib-olla isegi otse riigilt. Nõnda muutuksid munitsipaalkoolid enam riigist sõltuvaks.

VÕTTA VÕI MITTE VÕTTA

Kool peaks toimima selliste küsimuste arutamisel nagu väike riik. Õpilasesindus, juhtkond ning õpilaskond suhtleb vahetult, ausalt ja leiab erinevate probleemide juures alati kompromissi ja/või lahenduse. Ka riik võiks samamoodi toimida. Igatahes tundub selline sündmuste käik kohati ka ajaloo näidetele tuginedes teostatav ning on kindlasti variant, mida vajaduse korral kaaluda.

¹ Üritan arutluses vältida sõna „pagulane“ – mulle on seda sõna juba liialt saanud.

CHIMMY-CHIMMY D15 EHK RETS LÄBI KÜMNENDIKU PILGU

EHE KALDMA

Oli suhteliselt sombu-
ne reede hommik. Astu-
sin kodust välja kartuli-
kott üle öla, mõeldes,
et olen kandmas
kahtelmata oma elu
piinlikumat riidetust.

7:20 jõudsin Raekoja platsile,
kus toimus mitmete klasside
kokkusaamine viimaste vii-
mistluste tegemiseks. Minu
klass jagas üksteisele ko-
hustuslikke kilesusse ning
iga viimnegi mitte-kollane
riideese värviti spreivärviga
vajalikku tooni.

ESIMENE TRAUMA

Sammusime uhkelt oma
klassi lipuga kooli ette. Kell
oli saanud 7:30, algas hom-
mikuvõimlemine, mis hõl-
mas ka vihmasajus rullimist
mööda Rüütli tänavat. Ilm-
selgelt ei olnud kergelt mu-
dane tänav väga kutsuv, aga
klassivaim ning ambitsioon
võita olid juba olemas - kõik
mis kästakse, saab tehtud!
Selgeks tehti ka käsklused.
"Gaas, gaas, gaas!!!" tähen-
das gaasirünnakut ning
uued treffneristid pidid pu-
gema kaasavõetud tekikotti.
Teiseks käskluseks oli "ma-
ahäire", mida kuuldes pidi
maha viskuma ja värisema.

MANITSUS

Õpetaja Liisa Tepp, kellega
oli meil esimene tund, ma-

nas ette karmi näo ja tut-
vustas klassiruumi üksinda
istumise võimalusi, et hu-
manitaarklassile niigi ise-
loomulikku ja erilisel päeval
võimendunud joviaalsust
hoomata. Poole tunni pealt
saabus meie klassile esime-
ne kingitus - pooleliitrisest
pudelis koorekastme ja vee
segu.

REAMEHE AMETIPUHKUS

Vahetundides anti rebas-
tele koirohtu ja kampades
liikunud värvilistele uustu-
lijatele karjuti "maavärin".
Vahetundides elati kaasa ka
klassikalisele aktsioonile,
kus tüdrukute ja poiste vahel
peab lõhkema õhupall. Ka
söögivahe tunnis üldjuhul
koirohust ei pääsetud. Minu
päeva tipp hetk saabus kell
12:15, kui suundusin auditoo-
riumisse Prantsuse Instituudi
direktrissi vastuvõtule, et
kätte saada prantuse keele
sertifikaat. (Jah, muidugi oli
see vastuõtt retsiga samal

päeval!) Vahetasin riided
ning pesin maha monokul-
mu ja vurrud. Sertifikaat kät-
te saadud, vahetasin natuke
nukralt tagasi selga endale
kollase spreivärviga üle las-
tud, algselt B klassi infiltrree-
rumise maigulised roosakad
retuusid ning XXL suuruses
kollase särgi. Rets jätkus.

PALATUSED LAHINGUST

Samal ajal oli minu klass ku-
rikuulsas keldris. Selle haisu
järgi, mis meil pärast keld-
rikülastust järgnevas tunnis
klassiruumis valitses, olin
arusaadavalt päris õnnelik,
et sain samal ajal hoopis
viisakates riietes vastuvõtul
istuda. Kuulsin klassikaas-
lastelt, et esialgu sai igaüks
natuke koirohtu, seejärel
banaani okserefleksi tekitam-
iseks. Edasi oli olukord läi-
nud vaid hullemaks - tšillili-
monaad, mitu tundi soolvees
ligunenud sai ning lausa tül-
gastav kama. Päris täpselt ei
saanudki keegi aru, mis selle

kama siis nii vastikuks ikkagi
tegi. Kästi ka pinkide alt läbi
roomata, väiksed kivikesed
põlvede all ning äädikas sel-
jale pritsimas.

LINNA ANNEKSIIDON

Pärast tunde algas oodatud
ringkäik linnas. Kogu selle
jooksmise ajal oli terve klass
väga kokkuhoidev - kõik
karjusid koos nii kõvasti,
kui jaksasid "D15", ergutasid
üksteist teatejooksul ja loo-
mulikult ka hüppenõõriga
hüppamisel. Valitses tõeline
"kõik ühe, üks kõigi eest"
õhkkond.

VAIMNE TERVIKLIKKUS

Õhtul, kui algas tantsude
esitamine ja erinevad võist-
lused, olid kõik tõeliselt kur-
natud, soditud nägudega ja
haisvad, kuid kambavaim oli
saavutanud absoluutse tipu
ja kõik olid teadmatuses,
kes siiski kurikuulsa retsi
võidab, lõputus ekstaasis.

Foto: Saimi Kortelainen

Kambavaim: õpilased Usain Bolt'i asendis ning klassijuhataja lipuga uhkelt lehvitamas

REBASED NUMBRITES

ÄRKAN

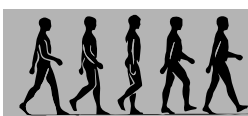
ENNE SEITSET - 56%

PÄRAST SEITSET - 44%

KOOLIMINEKU VIIS

20 ÕPILAST

36 ÕPILAST

37 ÕPILAST

42 ÕPILAST

PANNKOOGID

MOOSIGA - 89%

MOOSITA - 11%

HOMMIKUSÖÖK

PUUVILJAD - 7%

POLE AEGA - 10%

PUDER - 32%

VÕILEIB - 51%

ELAN

ÜKSI - 12%

SÕBRAGA - 7%

PEREGA - 81%

EEVA LIISA BENDER

REBASE JALATSINUMBRID

MODELL? VABATAHTLIK? MARILIND REEMANN!

MATTHIAS TIIDELEPP

Kes on Marilind Reemann? Kui endalt kunagi seda küsinud, siis sul veab. Just siit leaid vastuse! Juttu tuli tööst modellina, varasemast tegevusest Eesti Õpilasesinduste Liidus ja ka tulevikunistustest, mis võiksid viia teda näiteks Aafrika algkoolidesse.

KUIDAS SA END ISELOOMUSTAKSID? Ma arvan, et ma olen üsna sõbralik, üritan alati aidata. Mulle meeldib erinevate inimestega koos olla ja töötada. Selles suhtes olen inimeste keskel väga avatud. Nimetaksin ennast mõtlikuks unistajaks ja teearmastajaks.

MILLEGA TEGELED VABAL (KOOLIVÄLISEL) AJAL? Praegu käin kooli kõrvalt tööl. Nimelt sattusin suve lõpus vabatahtlikuna Uude Teatrisse, kui mu tädi mind suvelavastusele "Odysseia" appi palus. Käisin seal umbes kümme korda kohal - poleerisin 130 inimese pokaale ning aitasin muidu koristada. Kuigi töö oli vahepeal tüütu, hakkas mulle sealne õhkkond meeldima. Uue Teatri näitlejad ja töötajad on väga kokkuhoidvad. Lisaks teatritööle teen ise

vahel trenni ja hoian end aktiivsena. Põhikooli ajal olin tegutsemisjanuline aktivist Eesti Õpilasesinduse Liidus. Eelmisest nädalast (millal tehti intervjuu ja millal seda loetakse, oktoobrikuu alguset äkki on parem?) olen ka meie kooli õpilasesinduse sekretär. Seega meeldib mulle tegeleda veidi kõigega. Hetkel organiseerin meie kooli Õiglase Šokolaadi kampaania teemalist loeng-ettekannet.

MILLEGA SA ÕPILASESINDUSTE LIIDUS TEGELESID? Kui põhikooli lõpus liitu astusin, kandideerisin sealsesse avaliku poliitika valdkonda. Meie ülesanne oli õpilastelt saadud tagasiside ja mõtete põhjal erinevate haridusdokumentide parandamine ja kohandamine. Hiljem saadeti dokumendid Haridus- ja Teadusministeeriumile ülevaatamiseks. Lisaks olin Õpilasesinduste Liidus mitmes korraldusmeeskonnas. Korraldasin üle-Eestilisi noorteüritusi.

MIS ON SINU LEMMIKÜRITUS, MIDA OLED KORRALDANUD? Kõige meeldejäävam üritus oli kahtlemata suvekool. Sinna tulid õpilased üle kogu Eesti. Meie suvekool toimus Viljandis Vaibla puhkekeskuses. Ürituse ametlik pool koosnes erinevatest töötubadest ja aruteludest, näiteks teemal "Mis on Eesti Õpilasesinduste Liit?". Õpilastele räägiti viisidest, kuidas

õpilasesindus oma koolis aktiivsemaks muuta, ning üritati üldiselt nõu anda. Meelelahutuslik pool sisaldas palju tutvumismänge, samuti on/oli? igal üritusel oma teemapidu - meie teemaks sai tsirkus. Kutsumise kohale päris mustkunstniku, kes trikke tegi, ning veel oli meil varuks palju muid atraksioone. Sai suhkruvatti ja popkorni. Kogu üritus oli väga lahe.

SA TEGELESID KA MODELLINDUSEGA? Jah, tegelen siia maani.

KUIDAS SEE VÄLJA NÄEB? KEEGI HELISTAB JA ÜTLEB: "TULE TEEME PILTI."? Põhimõtteliselt jah! Selle modellindusega on tegelikult üks segane lugu. Ma alustasin kaks aastat tagasi. Kõndisin selle sama suvekooli korraldusmeeskonnaga Tallinna tänavatel ja äkki astus ligi üks naine ja küsis, kas ma olen modell.

Vastasin eitavalt, mille peale ta mulle oma visiitkaardi ulatas ning ütles, et kui ma juhuslikult Tallinnasse satun, siis võin läbi astuda, et "teeme paar pilti". Ma mõtlesin, et kui ei lähe, siis pärast hakkab veel kahetsema. Nii läksingi ja vaatasin, kuidas on. Seal sain oma lepingu ja astusin seejärel Eesti Modelli Agentuuri (E.M.A.). Olin E.M.A.-s umbes poolteist aastat. Eelmisel kevadel tulin ära - nüüd on minu koduagentuur Hispaanias Barcelonas. Põhiliselt näebki see välja nii, et kogu aeg on võimalus, et nad helistavad ja kutsuvad. Näiteks üks tore kogemus möödunud suvest, mil ma kuus nädalat Barcelonas veetsin. Olin just Eestisse tagasi jõudnud ning kodus vaid viis päeva olnud, kui ühel hommikul kõne ja küsimuse sain: "Marilind, kas sa jõuaksid täna kella viiesse lennukile?". Küsisin, milles asi ja nad vastasid, et sain juhuslikult Madridis ühe show. Üheainsa show pärast lennutati mind kohale, maksti kinni hotell ja kolm lõbusat päeva Madridis. Show-päeval istusime hommikul juba kella kümnest tagaruumides, kus meile meigid, soengud ja riideproovid tehti, millega terve päeva vastu pidime pidama. Esi-nemine ise algas alles kella viie-kuue paiku. Naljakas, kuidas terve päeva jooksul valmistatakse ette umbes kolme minuti jaoks laval. Lavale tõstan oma jala vaid paaril-kahel korral ja juba ongi läbi.

MILLE JÄRGI MODELLE VALITAKSE? Modellimaailm on selles suhtes keeruline: see, kas mul on tööd, kas mulle tehakse pakkumisi, ei olene peaaegu üldse minust en-

Foto: Mikko Leo Selg

Pargipingil: Marilind särab ka kõige raskemates oludes.

dast. See sõltub klientide huvidest ja agentuurist, kes kas viitsib mulle tööd otsida või mitte. Üldiselt ongi minu agentuur see, kes rabeleb selleks, et minul oleks tööd. Ja kui näiteks mõnele kliendile kodulehelt silma olen jäänud, siis on see informatsioon jällegi agentuuri vahendatud. Kuigi mulle kõige rohkem runway show'sid teha meeldib, olen ma seni põhiliselt pildistamisel käinud. Tavaliselt on kõige kuulsamad modellid need, kes teevad maailma-kuulsate brändide show'sid ja suuri kampaaniapildistamisi. Aga muidugi on väga palju lihtsamad tööd ka: katoloogipildistamisi ja muud reklaamiga seotut.

MIDA SOOVIKSID TEHA TULEVIKUS? Mul on hetkel väga palju erinevaid ideid, millega saaksin potentsiaalselt tegeleda. Üks variant on edasi tegeleda modellindusega. Mitu aastat on olnud ka mõte minna õpetajaks välis-

maale. Minu kõige suurem soov oleks minna mõnda Aafrika riiki ja seal algklassi õpilastele tunde anda. See võib tunduda naiivne, et lähen nüüd maailma päästma ja üritan midagi parandada, aga vabatahtlik töö mulle meeldib ja seega olen seda ideed juba kaua seedinud. Läbi ürituste korraldamise ja muu olen sääraast heategevuslikku külge endas rohkelt arendanud ning seepärast kaldungi aina enam just sellise töö poole.

Mis on sulle jäänud kõige rohkem meelde Treffnerist? Kui ma kujutaks ette, et istun vahetunnis aatriumis, siis tuleb kohe meelde klaverimäng. See on nii iseloomulik. Üleüldiselt on Treffner väga sõbraliku õhkkonnaga ja täiskasvanuliga on see koht väga erinev. Meil on nii intelligentsed ja toredad noored. Inimesed on mõistvad ja nendega on mõnus arukat juttu rää-

kida. Lisaks veel Treffneri tugev ühtekuuluvustunne, mis mulle väga meeldib. Kõik meie kooli üritused on võimsad: ballid, aktused, kevadpeod ja muud sündmused annavad positiivset energiat.

MIDA SOOVITAD/SOOVID ENDA LENNUKAASLASTELE JA NOOREMATELE KLASSIDELE TREFFNERIS? Soovitan võtta sellest ajast maksimaalselt kogemusi ja õpetunde ning proovida kõike uut, mida pakutakse. Need kolm aastat lähevad väga ruttu. Mina kahetsen paljude asjade mitte katsetamist oma laiskuse või arguse tõttu. Iial ei tea, mida need võimalused oleksid võinud kaasa tuua. Praegu 12. klassis olen iga päev

hea meelega kooli tulnud. Mäletan, et kümnendas klassis oli vahepeal väga raske kooliuksest sisse astuda, aga nüüd, teades, et on viimane aasta, soovin olla kogu aeg rõõmus ja kõigest osa võtta.

VANAISADE VANAD PÜKSIKUD -

LÕMAŠ KAMA

Iga päev linnapildis vanureid nähes ei pruugi me nende vahvaid riideid tähele panna. Sobitades need samad riided selga aga meie eakaaslastele, on need palju märgatavamad ja võiks ehk isegi öelda, et stiilsemad. Uurisin enda stiilitaju põhjal, mida arvavad meie koolikaaslased „ühiskonna seeniorliikmetele“ omasest stiilist ja selle sobivusest noortele.

MIDA SA SELLEST RIETUMISSTIILIST ARVAD?

LOONA VOLKE (10.B): Minu meelest on see imetore.

LAURA DANILAS (11.D): Appikene, kui lahe!

JOHANNA KRISTIINA JAANSOO (11.E): Selline riietumisstiil on aegunud.

REIKO REINUP (12.C): Ehk pole see muidugi parim sõna kirjeldamiseks riietust, aga tahaksin öelda neovanamoelisuks. On võetud nõ 'vanavanemate' outfit, parajas koguses üle võlli keeratud ja näpuotsatäis tänapäeva ka veel lisatud. Tulemus on harjumatu, kuid kummaliselt paeluv.

BRITT-HELEEN KANDIMAA (12.D): Minu meelest on päris armsad, enamustele noortele megalt sobib, nagu päriselt. Väga head näevad kõik välja!!!

KAS SEE ON MINGIL MÄÄRAL SARNANE SELLEGA, MIDA NÄEME MEIE ÜHISKONNA SEENIOR-LIIKMEID KANDMAS?

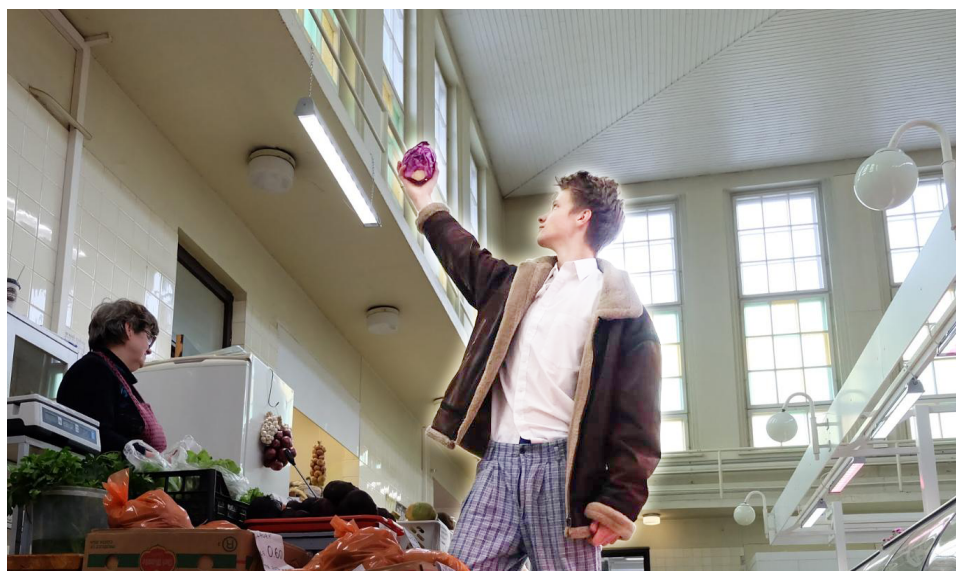
LOONA: Minu vanaema kannab täpselt selliseid riideid.

JOHANNES VALLIKIVI (11.B): Sarnasusi on palju, selja tagant väga ei arvaks, et tegu noore inimesega.

LAURA: Täpselt nii nad riides käivadki. Võib öelda, et see riietumisstiil on silmapaistev, aga kui sellised riideid kannavad vanurid, siis on see suhteliselt tavaline.

REIKO: Mitte kuidagi halvas mõttes, kuid see on vägagi sarnane. Keeruline on ehk näpuga näidata, et mis täpselt sellist hõngu annab, kuid vibe on tuttav.

BRITT-HELEEN: On küll väga sarnane sellega, aga noored kannavad selle minu meelest paremini välja.

SULLE? MULLE? HOOPIS KÕIGILE?

MIS SA ARVAKSID SELLEST, KUI NOORED KÄIKSID NIIMOODI RIIDES?

LOONA: Kui kõik noored niimoodi riides käiksid, siis kaoks see võlu ja erilisus ära.

JÜRGEN JÜRGENSON (11.B): Kolmapäeviti klubisse Illusioon minnes oleks vägagi OK!

JOHANNES: Arvan, et nende riietega annab palju teha, kombineerida ja väga värske stiiliga välja tulla, kuid kui konkreetset käia ainult selliste riietega, üllataks see mind väga.

LAURA: Ma arvan, et see oleks väga lahe. Kindlasti annaks see vanuritele enesekindlust juurde kui nad näevad, et noored nende moodi riides käivad.

JOHANNA KRISTIINA: Olen märganud, et mõned noored kannavad seda sorti riideid, nii et ma ei peaks seda väga üllatavaks. Kuid kui see peaks saama üleilmseks trendiks, oleks see veidi kummaline.

KUIDAS ÜLDISELT VANEMATE INIMESTE RIETUMISSTII LI SUHTUD?

LOONA: Ma leian end küll tihtipeale vanemaealiste inimeste riidevalikuid imetlemas.

JÜRGEN: Ma arvan, et enamusel on sama arvamus: niikaua kui riietus on puhas ja terve, on kõik OK.

JOHANNES: Arvan, et ühiskonna seeniorliikmed võivad käia niimoodi ringi nagu tahavad, peaasi, et kõikidel inimestel oleks talvel soe ja suvel mõned kihid, mida seljast võtta!

REIKO: Vot siin on küll eksemplare seinast seinä. On inimesi, kes riietaksid end justkui pime-das toas, aga on ka inimesi, kelle ümbruses viibides on tunda nende hommikul nähtud vaeva. Vanemate inimeste vastu, kes näevad oma välimuse kallal vaeva (ja teevad seda suisa maitse-kalt), on mul vaid kiidusõnad.

BRITT-HELEEN: Leian, et igaüks peaks saama kanda, mida soovib. Olen näinud väga stiilseid ja kauneid, väljapeetud vanainimesi, ja ka tüüpilisi nõukaaajast välja hüpanud riietusi. Mõlemal juhul olen märganud väga lähedaid leide, nii et go!go! Seeniorid!

MIS SA ARVAD, KUIDAS ÜHISKOND VANURITE RIETUSSTII LI SUHTUB?

LAURA: Ma arvan, et keegi otseselt nende stiili ei jälgi. Kuid nagu näha, siis hakkavad teatud elemendid moodi tulema, nt peapaelad, sallid, vintage lõiked, kirjud mustrid jne. Nii kõrgmoes kui kiirmoes on seda hästi tunda, Saint Laurenti sügiskollektsioonis oli seda märgata, nii ka teiste brändide puhul (näiteks Kenzo ja Dolce & Gabbana).

JOHANNA KRISTIINA: Arvan, et üleüldiselt väga ei mõelda vanurite stiili peale ning ei mär-gata nende erinevust üldisest massist just riietusstiili poolest, kuid teisest küljest olen ma koha-nud ka mõtteviisi: "Mina küll vanana selline ei taha välja näha." Nii et vanurite stiilivalikutesse suhtutakse ka negatiivselt.

REIKO: Kõigi eest on raske rääkida. Ma arvan, et kui paluda kellelgi joonistada vanuri riietus, siis joonistatakse pigem selle pime-das toas riietunu rõivaid. Sellest võiks järeldada, et ühiskond ei arva vanurite riietest peale nende eksistentsi suurt midagi.

BRITT-HELEEN: Ma ei ole kindel, et enamus minuga nõustub, eks ikka mõeldakse oma eakaaslaste ja enda riietusele. Ma arvan, et seeniorid enamasti keskenduvad riietuse mugavusele ja vastupidavusele, mis on ju tegelikult väga kaval.

KUI TANTSUSED PEAVAD TALLAD OLEMA?

KRISTEL SERG

„Palun kirjeldage, mis on teie jaoks Tantsutallad.“

Pikk mõttepaus.

„Ma arvan, et kui Treffneri kool on suuresti minu elu, siis Tantsutallad on kindlasti üks suur laps selles,” arwab Tantsutaldade kunstilise juht Uve Saar.

Treffner on eliit, mille sees, võib öelda, et on veel teinegi „eliit“. Selline mõte võis nii mõnelgi neist pähe tulla, kes ühel septembrikuu pärastlõunal võimlas moderniseeritud rahvamuusika saatel keksisid. Õhku oli vähe, higi tilkus põrandale. Nii mõnelgi neil olid eelmisel õhtul soetatud seelikud seljas. Kohati võis nährvinget lausa noaga lõigata, aga lõbus oli ka, mis seal salata. Millest siis selline pinge? Korraga polnud oluline, mitut pii komakohta sa peast tead, või mis on su olümpiaaditulemused – tähtis oli ainult füüsis. Tantsutaldadesse tahtsid paljud sisse saada, aga valituks osutusid vähesed.

POPID KATSED

„Mul on hea meel näha, et rahvatants nii populaarseks on saanud,” kommenteerib katseid õpetaja Uve Saar. Küsimusele, kas ta arvab, et kõik õpilased tulevad sinna ainult tantsima või on asi ka Tantsutaldade reputatsioon, vastab ta naerdes: „Ei, ega

ma seda küll ei usu, et nüüd kõik kümnenda klassi õpilased sinna ainult tantsima tulevad. Eks jutud levivad. Nad teavad, et me reisime, esineme ja võistleme päris palju. Siit leiab uusi sõpru ja kindlasti on kõige tipuks ikka suhtlemine ning sellega kaasnev sotsiaalne elu.“ Ehk siis teisisõnu, Tantsutaldade puhul müüb reputatsioon. See ei ole aga üldsegi mitte asjatu. Mitmed küsitlused õpilased oskasid ette lugeda Tantsutaldade saavutusi või olid neist vähemalt kuulnud. „See on ikkagi üks Eesti eliitühmadest.“ Nõustun. Sellest ka tõenäoliselt selline nährvinge katsetel.

LOOKS MATTER

Alati on aga inimesi, kellele esinemine sobib ja kellele mitte. Tantsutaldade katsed on nüüdseks juba ammuilma läbi, kired vaibunud ja emotsioonid möödud. Osadele ei jäänud see tantsimine viimaseks, paljudele aga jäi. Ja mõned neist tundsid, et valik polnud päris aus. Uve Saar tunnistab, et tantsijate välimus on valiku tegemisel ka oluline. Tantsija peab laval hea välja nägema. Kui õpilastelt küsida, milline on tavaliselt õpilane, kes katsed läbib, siis on vastus midagi sellega: „Mitte.... ülekaaluline.“ Üllataval kombel toodi välja teisigi jooni, mis paistsid valitud tantsijate juures silma: nad kandsid seelikuid, olid enamasti blondid jne. Teise asjana toodi välja, et sisse saanud tantsijad olid enne tantsimisega tegelenud, mis vastab enamasti ka tõele. Ja muidugi loeb ka puhas õnn. Näiteks rääkis üks tantsija, kuidas ta peaaegu kogemata sisse sai: „Ma jäin natuke hiljaks. Ja siis valiti meie

rühmast need, kes edasi said ja ülejäänutele öeldi, aitäh. Ma olin nii segaduses. Mulle ei jõudnud lihtsalt kohale, et ma ei saanudki sisse, sest ma täiega tahtsin. Nii ma siis tuiasin seal poole saali peal. Ja siis Uve vaatas minu poole ja ütles: „Mis sa passid! Mine rivvi.“ Ma siis läksingi. Ja sain sisse.“

HIGI JA PISARAD ON SEDA VÄÄRT

Mis järgneb peale katseid nende jaoks, kes sisse saavad? Suurem osa on väga rahul. Paljud ütlevad, et Uve on tantsijate ringis väga avameelne ja siiras. Tantsutallad on tegusad ja tublid, koos käiakse võistlustel ja reisimas. Kui neid millegagi võrrelda saaks, siis ehk mafiarühmitusega – seda pigem heas mõttes. Hooliv ristiisa küsib õpilastelt tihti, kuidas neil koolis läheb ja kuulda-

vasti arutatakse saunas ka kõik maailma probleemid läbi. Tantsutaldades on tore. Vähesed loobuvad ja kui nad seda teevadki, siis enamasti ajanappuse tõttu.

MIDA MUUTA?

Tooksin välja paar asja, mis oleks ehk hea arvesse võtta, et järgmise aasta katsed natuke lõbusamalt sujuks. Palju mainiti, et katsed olid muidu väga fun, aga pealtvaatajad häirisid. „Ma tean, et ma ei oska eriti tantsida. Tegin enast täiega lolliks seal. See oleks okei, kui see kusagile edasi ei läheks, aga seal inimesed filmisid ja tegid pilte, osad pandi pärast Facebooki ka.“ Sarnaseid muljeid võis palju kuulda – tantsimine ise oli okei, aga see ei meeldinud, et pealtvaatajad naersid ja hiljem oma salvestusi sotsiaalmeediasse levitasid.

„Treffneris on üleüldse nii palju võrdlemist, aga see tantsimine oli kõige hullem,“ tunnistab aga üks anonüümseks jääda soovinud rebane. „Ma ei ole ise üldse enesekindel ja see tõmbas mul enesehinnangut nii alla. Kogu aeg mõtlesin, et kas ma olen liiga paks või mis mul viga on. Sisse tahtsin ikka saada.

Kõik ju tahavad! Minu jaoks olid katsed ikka päris alandavad. Mõned liigutused olid ikka... noh, vist mitte päris vajalikud.“ Uve mõõnab, et tõesti pole kõik liigutused otsestest vajalikud, aga tervikpildi jaoks on need head. „Ma ei tea, kas mul ongi elus midagi, mida ma teeksin suurema kirega kui Tantsutaldadesse tantsijate valimine,“ ütleb ta. „See kire on kahtlemata ka teiste jaoks nähtav. Mis kirega tehtud, saab ikka hästi tehtud.“

HAKKAKS HARRASTAJATEKS?

Tantsutaldade kunstilise juhiga rääkides pakkusin ka, et äkki oleks hea teha peale põhirühmade veel ka üks harrastusrühm, kus saaksid tantsida need õpilased, kes seda väga tahaksid, aga kellel pole seni võimalust olnud. See pole aga paraku võimalik. „Mul on niigi neljateist-viieteist-tunnised tööpäevad,“ ütleb tantsujuht. Pärast väikest pausi lisab: „Hea küll, mõned nädalavahetused on veel vabad ... aga minu oma päris pere?“

UUEL AASTAL UUE HOOGA

Pole aga mõtet meelt heita. Paljud Tantsutaldade liikmed räägivad, et aasta keskel tuleb neile tihti liikmeid juurde. Ka Uve Saar ütleb, et valib päris sageli tantsijaid õppeaasta sees juurde. „Ega ma ei näegi inimese täielikku potentsiaali ühe prooviga, see on selge. Sellepärast lähengi tihti eraldi inimeste juurde, kes mulle on silma jäänud ja teen neile ettepaneku. Vahepeal jääb mulle õpilane katsetelt meelde, süda hakkab kripeldama ja üldjuhul kutsun nad

natukese aja pärast ikkagi ansamblisse.“ Soovime pikka iga ja suuri kordaminekuid Tantsutaldadele ning nende ristiisale Uvele, kellel peagi täitub ümmargune number juhtida tantsuansamblit Tantsutallad. Seniks aga ruttu peegli ette polkasammu harjutama – katsete kordamine ündas klassis pole patt! Sellel aastal oli koos rebastega jalga keerutamas ka üheteistkümnendikke (kellest nii mõnedki sisse said). Järjekindlus viib sihile!

TOMMY €A\$HI MAAILM

MIKKO LEO SELG, KAISA-MARIA KUBPART

Hiljuti esines üks Eesti omanäolisemaid artiste TOMMY €A\$H oma tuuri käigus Tartus. Miilangu toimeta ja Mikko Leo Selg ning külalistoiimetaja Kaisa-Maria Kubpart kasutasid võimalust uurida 2013. aastal Eesti Hip-Hopi Auhindadel parima uue tulija auhinna võitnud räpparilt tema lapsepõlve, inspiratsiooniallikate ning Adidase brändi armastuse kohta.

TOMMY €A\$H on loomulikult lavanimi, selle taga peitub tegelikult noorhärara Tomas Tammemets. Ta on 23-aastane Koplist pärit mees, kellel on hetkel kõige pöörasemad muusikavideod Eestis. Ent Tomast lõunasöögilaua taga intervjuerides pole silme ees videotest tuntud kõiges-üle-võlli artist, vaid sõbralik ja mõistlik noor mees, kes on täis talenti ning ambitsiooni.

Seda, et Tomas ja TOMMY nii erinevad on, selgitab Tommy arvates võimendus: „Kui lihtsalt aega veedan, olen Tomas, kuid 1000-le inimesele esinedes olen 1000kordne versioon Tomasest ning sellist isikut tuntakse juba TOMMY €A\$Hina.“ Kergema jälgimise hüvanguks kutsume teda edaspidi Tommyks.

Räägime videodest. Ideed neis toimuvaks tulevad Tommylt endalt, kellele tulevad appi produtsendid, kes hakkavad ideid tõeliseks sündmusteks ja olukordadeks vormima. Alati aga nii ei lähe, sest viimase

video („Leave Me Alone“) tegi Tommy peaaegu algusest lõpuni ise, juhtides igat etappi alates võttepaikade otsimisest kuni montaažini. Kõrvalosatäitjaid videotesse leitakse tutvuste kaudu või casting'utelt, isiklikemates stseenides teevad kaasa siiski vaid sõbrad või vähemalt tuttavad.

Hullude videote ning omapärase muusikastiili tõttu jagunevad inimeste arvamusel Tommyt rääkides kaheks: neile kas väga meeldib pop rap superstar (nii ta iseend ja oma muusikastiili liigitab - toim.) või siis üldse mitte. Ta ise arwab, et kui inimene on näinud vaid ühte videot või kuulnud ainult ühte laulu, siis ongi raske tervikpilti kokku panna. Tommy DJ Lauri Lemberi sõnul võib kergesti jääda mulje, et Tommy on keskmine Lasnamäelt pärit ahne oss, kes üritab demonstreerida raha ja edu. Veidi põhjalikumalt Tommy loomingut uurides saab aga selgeks, et tegelikult ta hoopis naeruvääristab seda.

Tommy kui laulja omapärase stiili põhjused peituvad tõenäoliselt Koplis veedetud lapsepõlves. Kasvades üles ühetoalises Kopli korteris (koos papagoi Sossuga!) ning hängides suurema osajast ehtsas Lasnamäe öhkonnas, keset „seinavaipu, osse ja venelasi“, pani väike Tommy paljutki tähele. Neid asju võibki tema praegustes videotes märgata. Ka tema riided on selgelt „Lasnamäe tänavamoest“ inspireeritud. Kuna tavaliselt selliste riidega keegi ringi ei käi, uurisime ka nende päritolu kohta. Tuleb välja, et riiete leidmiseks on kõige olulisem terav pillk. Viimasel ajal on silma jäänud vana Levi's, kuid ilmselgelt külastab Tommy tihti ka Adidase poode.

Küsimusele, kas Adidasega seob teda sponsorleping, läks Tommy tuju ära. Tema sõnul on sponsor kole sõna. „Adidasega ei seo mind sponsorlus, leping teeb tegelikult minu kui artisti ja rõivabrändi suhte materiaal-

INTERVJUU

seks ning tapab võlu. Kolm Adi triipu on elustiil, sellesse on mul naturaalne kiindumus.” Siiski lisab ta, et teeb Adidasega koostööd küll, aga sponsorlepingule ta alla kirjutanud pole.

Koolis käimine Tommyl väga hästi ei sujunud. “Kuni 15-aastaseks saamiseni läks mul päris hästi, aga siis hakkasin kanepit tegema ja see lõi mu koolisüsteemist ikka päris välja.” Tollel perioodil hakkas ta ennast avastama; koolis käimise asemel tegeles ta maalimise ja tantsimisega. Gümnaasiumit pole Tommy ametlikult lõpetanud: “Eksamid tegin ma ära, aga paar asja on veel tegemata. Mõtlen, et peaks direktorile helistama, et kuule teeme selfie ja pane allkiri lõputunnistusele ära.” Sarnaselt paljudele teistele ei teadnud Tomaski gümnaasiumis, mida ta pärast keskkooli teha tahab. Kui ta maalis, tahtis ainult sellega tegeleda ning kui kiindus

tantsimisse, leidis aega jällegi vaid selle hobi jaoks. Ta ei mõelnud kunagi plaan B-le, vaid keskendus kõige olulisemale ja ei tahtnud end mitmete tegevuste vahel jagada. Just seda sama soovitas Tommy ka HTG õpilastele: “Tehke, mis tunnete! Kui käite koolis, siis käige koolis, kui ei viitsi, ärge käige! Kui tahad kusagil katusel päikesepaneele ehitada, siis tee seda. Ükskõik mis see ka poleks, kui tõesti midagi tahad, on võimalik see ära teha.”

Kas Tomas Tammemets alias Tommy Ca\$h on õnnelik? “Olen täiega õnnelik, hoolimata sellest, et mida kaugemale lähen, seda rohkem näen asju, mida mul pole. Olen õnnistatud, sest see, mida ma teen, on tõesti kõik, mida tahan. Kui lähen esinema ja inimesed teavad mu lugude sõnu, see on võimas!” Siiski jääb õnnest midagi veel puudu. Nimelt tahaks Tomas väga kellegi kutsika-

ga nädalavahetustel jalutama käia. “Alles aasta tagasi jalutasin esimest korda maal koeraga. Olen linnapoiss, kasvasin üles Koplis, seal mängivad lapsed süstalde-

ga. Kuigi ma väga tahaksin, ei võimalda mu praegune elustiil kutsikat võtta.” Kui kellelgi peaks olema soovi Tommyle kutsikat laenata, andke teada!

Mikko: Tommy, mida sa tead Hugo Treffneri Gümnaasiumist?

Tommy: **MIDA?**

MISASI?

MIS ASI SEE ON?

SEE KÕLAB NAGU MINGI BÄND.

TÄIEGA!

NAGU HUGO TREFFNER.

SEE ON PÄRIS HEA NIMI.

PÄRIS HEA KOOLI NIMI.

SEDA NIME OLEN KUULNUD.

PÄRIS FANCY NIMI.

I LIKE THE NAME!

JOOSEPI SOOVITUSED

RAAMAT: ERNEST HEMINGWAY „KELLELE LÜÜAKSE HINGEKELLA”

FILM: DAMIEN CHAZELLE „WHIPLASH”

MUUSIKA: OLAF KOPVILLEM „KLUNKER”

Olaf Kopvillem, praegu ilmselt küllaltki vähetuntud isik, oli omal ajal keemik, kaevur ja muusik. Elades ise Kanadas, kogus ta Eestis tuntust kupleedega. Tema humoorikas pala „Klunker” räägibki ühest korralikust klunkrist. Just täpipealt niisugusest, nagu omal ajal punkris. Pealtnäha lihtsa lorilaulu taga peitub aga sügavam mõte. Kuidas poliitiliste segaduste ajal on inimestel raske lõõgastuda, ja nii saabki lihtsalt sünnipäevast juubel - vabandus natuke napsutada. Lisaks on loosse peidetud ka vahvaid tõeterasid elust enesest: „Inimene mõtleb, naaber juhib, naaber mõtleb, naine juhib... naine mõtleb, naine juhib...” Loo arenedes hüütakse aina uuesti „Proosit!” ning peetakse kõnesid, tundub, et olukord väljub kontrolli alt. Siis aga laulab Leida Järvi oma maheda häälega „Noorus on ilus aeg, noorus ei tule iial tagasi...” , sellega oli asi otsustatud ja pidu võtab uue pöörde. Pereproua tantsib twisti, tuhka raputatakse suhkrutoosi, keegi hüüab kaminast jõuluvana, keegi püüab akvaariumist kuldkalu... Nii lõppeb see korralik klunker. Just täpipealt, nagu omal ajal punkris...

AUTOR: NELE MARIE TIIDELEPP

KRISTJAN NÄITUSE TÄNAVALT SOOVITAB:

RAAMAT: JOHN GREEN „SÜÜ ON TÄHTEDEL”

FILM: „AMEERIKA SNAIPER”

MUUSIKA: SOLALA KAVERID YOUTUBE’IS

Solala, Rootsi trio, kes teeb igapäevaste asjadega (nagu spagetid ja soolatoesid) kaverid tuntud muusikapaladest. Lauludes on miksitud vanu klassikuid uute poplauludega ning need teevad laulud kaasahaaravaks ja teistsuguseks. Isiklikult polnudki ma varem kuulnud sellisest muusika tegemisest, kuid Kristjani soovitus avas mu silmad ja pani mind nende repertuaariga tutvuma ning spagettidega trummimängu proovima.

ÕPETAJA OLGA TITOVA SOOVITAB:

RAAMAT: ANNA GAVALDA „35 KILOS D’ESPOIR”

FILM: „HACHIKO”

MUUSIKA : VITAS

Anna Gavalda on prantsuse kirjanik, kelle kirjutatud raamatu „35 kilos d’espoir” peategelaseks on Gregory, kellele ei meeldi koolis käia. Gregory hinded on halvad ja sellepärast on ta mitmest koolist välja visatud. Poiss on väga osav käelises tegevuses ja talle meeldib veeta aega oma vanaisa töötoas, kuna talle tundub, et vanaisa on ainus, kes teda tegelikult mõistab. Vanaisa tagantlükete ja abiga saab ta lõpuks ülikooli sisse. Raamat on ilmunud prantsuse, inglise, vene ja veel muudes keeltes. Mina, kes ma kahjuks seda raamatut veel lugenud ei ole, soovin selle ühel päeval kindlasti ette võtta tänu Olga Titova värvikale kirjeldusele ja raamatu kohta lisamaterjali otsimisele.

AUTOR: JOHANNA REINIK

AUTOR: MARIA PÄRLI

EDU LAHENDAMISEL!

RISTSÕNA

AUTOR: ROBERT VARIK

EESTI JALG- PALLUR BOOR		UJUMIS- STIIL	VASTUS	VESINIK	MARU T.P	KUSTUMAT U	NAISENIMI + RISTSÕNA KOOSTAJA 1. TÄHT	SUUSA- TREENER		SUVINE MAIUS	ALUMIINIUM	ULTIMATE	PEALINN EURO- OOPAS	KOLETIS	DESOKS- URIBON - UKLEIN- HAPE
			↓						MOSLEMID PURENEEL TONNI						
TERRORI- RÜHMITUS TERVAVA OTSAGA ESE				EESTI LIKHOOR HAPNIK											
AUTOKOOL TARTUS								ALFA NIKE AKTSIA		NAISENIMI TAYLOR NELSON SOFRES					
AMEERIKA LEHMA HÄÄL				VASTU INGL. K AGARUS- IMEJA							OLEN INGL. K TUDRUK INGL. K				INGLISE LUTERI- USULINE
POPULAAR NE L. KOREA JOOK EESTIS													LOS ANGELES KNOCK OUT		
RAADIUS		BENSÜÜL- RÜHM KARTULI- KROPSUD			MASS TARTU ULIKOOL		SÕNA- RAAMAT MEHENIMI								
TERE UTLEMA								ESITÄHT		PRAAD "KAABIKU" PAHALANE					
	SIRGEKS AJAV							RATE RAHA NUTT					MALI TIPP- DOMEEN 12. A KLASSI POISS		
	KURISTIKU GÜMM PAGULASED SAKSA K.				LÕUNA- AMEERIKA RIIK INGL. K T.P TONNI				REAALARV KOOK		USS		TRIIP- RIIGI- KAITSE		
PUUVILI INGL. K					VIGUR POIAL- POISTE LIDDER						AUTO- REGISTRI KESKUS UNITED STATES				
LABOR ELECTRON UNICORN ARMADA					DIGITALLY IMPORTED ALFA		LIBEERIA TIPP- DOMEEN ISOLEERIT US			KOLKA KREEKA NUNNA- KLOOSTRI ÜLEM					
MILANGU EELMINE PEA- TOIMETAJA PN + EN														AMPER ÜHES MAAILMA- JAOS	
CHRIST THE LORD OF HARVEST ACADEMY					LIITER ISTEKOHT		ROMEO LIITER		NANO- GRAMM NORTH		PASTAKAS INGL. K KAALIUM				
HEKTAR															VANA- KREEKA KEELPILL
TONN		LÄTI TIPP- DOMEEN	PHOTO- SHOPPI FAIL				VIE- KÜMNES		SUUR- VÕISTLUS AMPER		HOLLANDI LINN				
LIITER		KIVITRÜKK EHK ... GRAAFIA					AMEERIKA KITARRIST DICK ... NEMAD				METALLE SISALDAV MAAVARA T.P				
JOOD		EUROOPA PEALINN INGLIS- KEELES ALFA								RUUMIKE TAGURPIDI RING					
NORTH AMERICA			RAADIUS SÕNUMI- LEHT		ILMAR- UDUSTE	INGLIS- KEELNE EESSÕNA			PASTA- RESTORAN V..... T.P						
GRAMM		ÜMBER ISTUTUS EPSILON								EESTI MEHENIMI MINA INGL. K					
TINGIMUS							TAI RIIGI ENDINE NIMETUS						SAN ANDREAS		

* Vihjed, mille tagant leiab lühendi t.p tuleb kirjutada tagurpidi (mitte etteantud sõna tagurpidi, vaid vastus tagurpidi).

* Nimed kirjutatakse Perekonnanimi+ eesnimi).

JÄLGI MILANGUT KA INSTAGRAMIS:
INSTAGRAM.COM/MILANG